

POEZIJA

Ciril Bergles

Praznik obrezovanja

Et-thour ali praznik obrezovanja

Dan dečkove bolečine je za vse
velik praznik.
Dosti stvari mu obljubijo, da bo
zamolčal skelenje mesa,
kričavost krvi.
Njegove dlani in stopala obarvajo
oranžno, ki zagovori nore žuželke,
divje ptice, zle oči
iz temnih oken.
Dečka oblečejo v belo.
Mladi prijatelji mu pojejo
zategle pesmi.
Vsi so vznemirjeni in deček
bi se najraje skril
med oljke ali kaktuse.
Ko ostro rezilo zarezhe v tenko kožo
planejo fanfare do neba,
moški razbijajo vrče
in strašen hrup prevpije
dečkovo bolečino.
Za kratek čas
izginejo zanj vse stvari.
Potem se začne véliki praznik.

Bubaker in njegov piton

Najprej ga hudo sovraži.
 Iz razdalje.
 V njegovih očeh je nevarnost
 opoldanske puščave.
 Vdanost je hudo prikrita.
 Onkraj smrtonosnega strupa.
 Odločnost moža je velika,
 njegov molk je omamljiv
 in čaka na polzaprtih ustnicah.
 Ko se ga prvič dotakne,
 se zvije v puščico,
 pripravljeno za strel.
 Potem ga doseže s svojo sapo,
 globoko iz drobovja.
 Ga previdno poboža.
 Vsak dan, narahlo.
 Da se navadi na dotike.
 Ko se vdanost počasi razkrije,
 ga dene na svoje prsi,
 da sliši podvojene utripe srca.
 Potem živita samo še od ljubezni.

A. Gide v Hammametu

Deček mu je pokazal mesto,
staro kasabo in morje, tanko obzorje,
kjer izginjajo ladje
in ptice.
Skupaj sta šla do kraja vrta,
kjer v zgoščenih vonjih
zastajajo koraki
in postaja telo nekam čudno
voljno za nežnosti.
Ob starem vodnjaku
sta bila hkrati
zgoraj in spodaj
in sta se ponavljala v nedogled.
V večernem mraku
mu je lepi deček s črnimi očmi
razkril skrivnosti,
ki jih ne sme vsak vedeti
in so cilj številnih potovanj.
In prikritih naklonjenosti.
Ko je odhajal, mu je v prsih
žarela huda bolečina,
ki je ni mogel
nikoli več ustaviti.

Deček iz plemena Massai

Največkrat sanja leve.
 Potem je ves dan tiho.
 Hodi na rob savane.
 Čaka na valovanje trave,
 na pritajeno dihanje senc.
 Preizkuša natančnost predmetov
 in živali v daljavi,
 njihovo previdnost,
 ko se vznemirijo ptice v zraku,
 v krošnjah dreves.
 Si izmeri skok,
 napetost hrbtenice.
 Zasleduje polnost zraka,
 smer vetrov.
 V nosnicah bere namene
 zlih duhov
 iz skal, dreves.
 Posluša, kako narašča
 nevarnost tišine.
 Kot uročen prisostvuje
 obredom smrti.
 Ko se v savano vrne ravnovesje,
 gre deček domov.

Arabska zgodba

Za vse so bili krivi starci,
 ki so kar naprej
 spočenjali nemir v krvi.
 Spominjali so se
 nerazložljive zvestobe
 vrancev,
 na katerih so osvajali
 daljave,
 prehitevali veter,
 zapeljevali najlepše ženske
 v tujih deželah.
 Niso opazili, kako jih je poslušal
 deček in si je
 vse zapomnil.
 Ko je nekega dne
 deček nenadoma izginil,
 so utihnili.
 Veliko grenkobe
 je bilo poslej
 v njihovem molku.

Deček s severa

Ves deviški je na ozadju
 zlatega peska.
 Z gibi severnega jelena.
 Z majhnim oblakom na čelu,
 ki mu je na Severu
 zakrival nebo.
 S sinjino mrzlih jezer
 v očeh.
 Afriško sonce
 ga poželjivo udihava
 in brez zadreg
 boža njegovo telo.
 Vsak čas
 ga bo odkril črni deček,
 krotilec kač
 in divjih živali.
 Otiral bo nemir
 njegovih žil.
 Sredi afriške noči
 bosta oba dišala.
 po cimetu.
 Polna skrivnostne smrti.

Jutro v Hammametu

Jutro mu vrne vse, kar se je
 ponoči nekam izselilo.
 Staro kasabo, zgovorne suke,
 težke vonje
 in zategle pesmi.
 Samo morje se v jutranji
 enoličnosti
 ničesar ne spominja.
 Kako je prejšnji dan
 ponorelo od toplih teles
 dečkov in deklic.
 Kako jih je spravilo
 v drhtenje,
 jim jemalo dih.
 Ob svitu
 se odpravi lepi deček
 naravnost v vzhajajoče sonce,
 da bi zaustavil krvavitev,
 ki jo je spočela noč.

Puščavski deček

Njegovo telo
 razkriva vztrajnost
 suličastih trav.
 Negiben kot kuščar
 pusti,
 da sonce razsipava
 svoj zlati prah
 po njegovem
 temnem telesu,
 pripravljenem za
 strašno eksplozijo.
 Na visokem peščenem robu
 kroti svojo nestrpnost
 z voljo
 uklenjenega ubežnika.
 Ko se v daljavi
 prikaže majhen oblak prahu,
 mu zadržijo ustnice
 in krhko obzorje
 v njegovih očeh
 se zlomi.

Poldan v Chenini

Polnost svetlobe
 je do kraja
 premagala
 dvojnost sveta.
 Sonce je brez
 otipljivosti.
 Kamni žarijo
 navznoter.
 Zdaj je vsak gib
 nepotreben.
 Kamela in deček,
 oba sta v čudovitem
 mirovanju.
 Ki ga pozna
 samo prazno rečno dno.
 V popolnem soglasju
 s tišino.

Lončar iz Nabeula

Sklonjen nad vitko vazo,
 v nežnem loku,
 ji gre z drhtečo roko
 do pasu
 preko bokov.
 Kot deklici,
 ki ni smela
 nikoli ležati z njim.
 Na orošeno telo
 nariše mesec,
 senco oblaka.
 Nariše še ptico,
 ujeto v sinjini.
 Rožo v prikritem
 pričakovanju.
 Riše in se sklanja,
 se je dotika
 z razgretim dihom,
 s podvojenim utripom
 srca.
 Kot deklice, ki ni smela
 nikoli ležati z njim.

Agadez

Nekam svečano gresta,
 Tudi deček obstane.
 deček in starec,
 po peščeni ravnini,
 beli od preobilja svetlobe.
 Naenkrat starec obstane.
 Ko da poslušata
 zгореvanje tišine
 visokega dne.
 Slutita neko prikritost
 v vročičnem zraku.
 Potem se starec
 pobožno prikloni.
 In tudi deček se prikloni.
 In gresta naprej.
 V smer, ki je nihče
 ne zna razložiti.